

POSTANOWIENIE

26 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 26 maja 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z powództwa I. S.

przeciwko P. B. i T. B.

o zapłatę,

na skutek skarg kasacyjnych T. B. i P. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 14 czerwca 2021 r., I ACa 1086/20,

1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;

2. zasądza na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego od:

a) pozwanego P. B. kwotę 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł

b) pozwanego T. B. kwotę 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł;

3. przyznaje adwokatowi M. I. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi kwoty:

a) 3600,00 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu P. B. w postępowaniu kasacyjnym;

b) 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu T. B. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący w obu skargach oparli wnioski o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania na ich oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazali, że wyrok jest niesprawiedliwy i wywołuje dla nich negatywne skutki finansowe.

Treści uzasadnień wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania nie przekonują o ich oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżących w obu skargach nie usprawiedliwiają takich ocen zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[ł.n]